

РЕШЕНИЕ

№ 10932

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **459** по описа за **2026** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Г. П. срещу решение № 4451 от 08.12.2025 г., постановено по НАХД № 8625 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 9277/16.04.2025 г. на началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. трето ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

В жалбата се поддържат оплаквания за допуснати нарушения на материалния закон, тъй като деянието не е доказано. Отделно от това се поддържа за нарушение на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, тъй като наложената глоба е над установения минимален размер, а съдът не е изложил мотиви за това. Ответникът - началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ оспорва касационната жалба. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна

инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Приетата фактическа обстановка от районния съд е установена на базата на събраните по делото показанията на свидетелите Н. и С., писмените доказателства, представени с наказателното постановление и такива събрани в хода на съдебното следствие.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че при извършена проверка на 21.03.2025 г. около 09:40 часа на АМ „Х.“, км. 0+200, на отбивна площадка в посока [населено място] – [населено място], М. Г. П. управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси с две управляеми оси, марка М., с рег. [рег.номер на МПС]. При извършеното измерване с техническо средство електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, е констатирано, че при измерено разстояние между осите 1,35 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 24,350 т., при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно е чл. 7, ал.1, т.5, б. ”в” от Наредба № 11 от 3 юли 2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства. Измерването е извършено с техническо средство електронна везна модел PW-10 с № КО200007.

На същата дата бил съставен АУАН, връчен срещу подпис на водача на ППС, в който деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Въз основа на така съставения АУАН, е издадено и обжалваното НП № 9277/16.04.2025 г. на началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. трето ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Районният съд е приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е за доказано извършването на нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Отхвърлил е възраженията за маловажност, тъй като се касае за обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на движение на пътищата, които се ползват с висока степен на защита.направен е извод, че наказанието правилно е определено в средния размер с оглед тежестта на извършеното нарушение.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на районния съд. Решението на СРС е постановено при пълно изясняване на релевантните за случая обстоятелства и при правилно приложение на материалния закон.

Налице е съответното описание на фактическата обстановка и нарушените правни норми, както и на доказателствата, въз основа на които е прието, че е извършено конкретното нарушение. Районният съд е обсъдил представените доказателства в тяхната съвкупност. Освен разпита на допуснатите свидетели, са събрани доказателства за преминала периодична проверка на мобилната везна, с която е извършено замерването и според които същата е с валидна периодична

проверка, като тези доказателства са обсъдени в оспореното решение. Въззивният съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. В тази връзка по безспорен начин е установено извършеното от касатора нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, поради което са неоснователни възраженията за недоказаност на нарушението.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11/2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства - Допустимото максимално натоварване на ос за ППС с допустими максимални маси по чл. 6, ал. 1 с пневматично или признато за еквивалентно на него окачване за движение по всички пътища, отворени за обществено ползване, както и за ППС със същите маси без пневматично или признато за еквивалентно на него окачване за движение само по дадените в приложение № 2 отворени за обществено ползване пътища, е сумата от натоварванията на ос на една двойна ос на моторни превозни средства, когато разстоянието между осите е от 1,3 включително до 1,8 m - 18 t (19 t).

В конкретния случай управляваното от касатора ППС е бил с разстояние между осите 1,35 м., поради което максималното допустимо натоварване е 19 т., докато измереното е 24,350 т. или има превишение с 5,350 т.

Въззивният съд е приел, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност с налагането на административно наказание „глоба“, съгласно нормата на чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, тъй като касаторът извършил движение на пътно превозно средство с натоварване на ос, което надвишава нормите предвидени в чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11/2001г. на МРРБ. Посочената санкционна разпоредба (в действащата към този момент редакция) предвижда налагането на наказание „глоба в размер от 500 до 3 000 лева за водачите извършили нарушението. В конкретния случай, макар и наложено наказание да е над минимума, от страна на СРС са изложени мотиви, защо не следва да се намалява този размер, които касационната инстанция напълно споделя. Видно е, че констатираното претоварване е значително (над 5 тона), което създава предпоставки за повреда както на ППС, така и до увреждане на пътищата, по които се движи, а и е предпоставка за ПТП. Доколкото наложеното наказание е в среден размер, съдът намира, че същото е справедливо по размер и в достатъчна степен изпълняващо целите по чл.12 от ЗАНН, поради което не се налице основания за неговото намаляване. В този смисъл са неоснователни възраженията за нарушение на материалния закон, свързани с неправилно прилагане на чл. 27, ал. 2 ЗАНН.

Споделят се и изводите на въззивния съд за липсата на предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, за което са изложени подробни мотиви, които се възприемат от настоящия състав на касационната инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

По разноските:

При този изход на спора, ответната страна има право на разноски, направени в касационната инстанция.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 66,47 евро (равностойност на 130 лв.)

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4451 от 08.12.2025 г., постановено по НАХД № 8625 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА М. Г. П. да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 66,47 евро, представляваща направени разноси в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.